

Når vi lader blikket gå et år tilbage, er der både gode og dårlige tiltag i den førte energi- og miljøpolitik. Den europæiske målsætning om et liberaliseret marked kører om end trægt så nogenlunde planmæssigt for både el og gas. Ministeren skyndte sig at slå til med L 237, som giver den første lille åbning til et frit elmarked. Problemet er bare, at der ikke rigtig er sket noget. Hvorfor vil Kommissionen ikke notificere loven? Har Danmark opfundet for mange PSO'er – public service obligations – og derved ikke reelt åbnet op for et frit elmarked? Vil ministeren i dag fortælle os, hvorfor vi ikke er kommet videre i den sag?

Når jeg fortsat skal befinde mig i den positive del af energien, ja, så er der grund til at juble over den fornemme eksport af el, som danske kraftværker har haft især til Norge og Sverige. 5-6 mia. kr. er der kommet i kassen. En fin gave til finansministeren og til betalingsbalancen. Glæden kan for så vidt fortsætte, når vi ser på Nordsøproduktionen af olie og gas, som slår nye rekorder med en selvforsyningsgrad af olie og gas på 159 pct. Hertil kommer en samlet energibalance, som snart nærmer sig de 100 pct. og lidt højere, hvis vi lægger den vedvarende energi til.

Regeringen har virkelig haft medvind på cykelstierne ved at få uventet store gevinster hjem på betalingsbalancen: Fra et minus i 1985 på 20 mia. kr. på betalingsbalancen har regeringen i dag inklusive eksport et plus på 13-15 mia. kr. eller en forskel på et plus omkring 30-35 mia. kr. i forhold til 1985. Og heraf vil jeg tro, at de 4-5 mia. kr. går direkte i husholdningskassen, altså til finansministeren. Hertil kommer en imponerende eksportindsats fra vindmøllefabrikanterne på ca. 5½ mia. kr. Så alt i alt kan energisektoren alene bidrage med et plus på 35 til små 40 mia. kr. på betalingsbalancen, når vi sammenligner 1985 med 1996. Vi må spørge i al beskedenhed: Hvor er pengene blevet af?

Af andre positive elementer i den danske energisektor bør nævnes udbygning af kraftvarmekonceptet, som i øvrigt er fælles gods. Kæden hoppede imidlertid af, da Socialdemokratiet, De Radikale og SF begyndte at overdænge et i forvejen fornuftigt koncept med CO₂-tilskud. Hermed skabte man nogle kunstige og ikke økonomisk bæredygtige forventninger, som regeringen nu lidt kluntet forsøger at bakke ud af igen ved at erstatte CO₂-tørens med en CO₂-syvøre. Hvad bliver det næste?

Hele konceptet med driftstilskud er forkert, hvis man ikke samtidig gør opmærksom på, hvor mange år man kan få tilskuddet, og hvordan det skal afvikles igen. Regeringen er med andre ord blevet fanget i sin egen fælde med stor usikkerhed og afhængighed til følge for dem, som har ladet sig lokke af regeringens guld og grønne skove.

Noget af ideen med kraftvarmekonceptet, som Venstre støtter fuldt ud, var bl.a. at legitimere anvendelsen af kul, i og med at man hermed fik dobbelt udnyttelse af energien i kullene – med andre ord en halvering af CO₂-delen. Men det var tilsyneladende ikke nok for venstrefløjen i dansk politik.

Alt, hvad der indtil nu var opnået af teknologiske fremskridt på dette område suppleret med multibrændselsteknologier, skulle skrottes overnight. Det var en meget dyr, dårlig og dum beslutning ikke blot for Danmark, men især med henblik på at præge en global forbedring af miljøet. Den danske regering er forfaldet til at hyppe sine egne små kartofler og samtidig lade hånt om en aktiv mulighed for at hjælpe andre lande til fysiske miljøforbedringer.

Det er sagligt absurdt, men meget normalt for svage regerings måde at markere sig på. Man scorer nogle hurtige indenrigspolitiske miljøpoint på bekostning af helheden.

For en uges tid siden var der i Fællessalen en god mulighed for at få afklaret en afbalanceret helhed omkring de klimapolitiske forhold, hvor Dansk Industri og CO-Metal havde inviteret interesserede til konference om drivhuseffekten, CO₂-problematikken med afgifter samt effekten af den danske politik på området. Sagt med få ord var jeg meget ydmyg over for den glædelige konstatering af, at det, som jeg og Venstre m.fl. har hævdet i mange år, også svarer til internationalt anerkendte principper for en aktiv forpligtende miljøpolitik. Det danske sololøb med differentierede grønne afgifter er et nationalt flop, der er mere til skade end gavn.

Venstre mener, at de politiske redskaber, man skal anvende, for det første skal være fælles forpligtende flade afgifter, for det andet fælles forpligtende reduktionsmål og for det tredje fælles regler for omsættelige miljøtilladelser og fælles gennemførelse – det såkaldte joint implementation. Det er de værktøjer, der skal anvendes i fremtiden.

Hvornår erkender regeringen dette nederlag og hører efter, hvad der bliver sagt? Succesen med kraftvarme på primært naturgas har jeg